

Mijn jaar met Lewis

Leven met een male-stripper

40

pagina's
proeflezen!

Nathalie Kriek

Waargebeurd liefdesverhaal

Mijn jaar met Lewis

Leven met een male stripper

Nathalie Kriek

Dit is een uitgave van Open Kaart Producties

www.openkaartproducties.nl

Disclaimer

Om de privacy van alle betrokkenen te waarborgen zijn alle uiterlijke kenmerken, namen en woonplaatsen gefingeerd en wordt niet vermeld om welke dansgroep het gaat. Alle overeenkomsten tussen bestaande personen en personages in dit boek berusten op louter toeval.

Colofon

Omslagontwerp: Nathalie Kriek met dank aan Canva.

© 2021 Nathalie Kriek- Open kaart Producties.

Het is niet toegestaan om informatie uit dit boek op welke manier dan ook over te nemen, te kopiëren of openbaar te maken door middel van digitale verspreiding, druk, fotokopie, microfilm, elektrische en/of magnetische opslag of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgever.

ISBN 978-94-93226-66-1

Voorwoord

Aangenaam kennis te maken. Mijn naam is Nathalie, oftewel 'Lola'.

Waarom Lola?

Wel...

Het is alweer 21 jaar geleden dat ik via een vriend de Schotse male stripper Lewis leerde kennen. Zijn echte naam luidt anders maar om herkenning te voorkomen heb ik op aanraden van een uitgever in verband met de privacywet de namen van alle hoofdpersonen in dit boek gewijzigd.

Ook de uiterlijke kenmerken, woonplaatsen en situaties omtrent hotels, clubs, bars, T.V. programma's en andere zaken die eventueel zouden kunnen leiden tot herkenning of onthulling van de identiteit van de echte betrokkenen heb ik om deze reden aangepast.

En omdat ik toen toch bezig was heb ik mijn eigen naam ook maar veranderd in Lola, een willekeurige naam die door mijn dochter is bedacht omdat deze toevallig goed paste bij de naam Lewis. Dit om de simpele reden dat het voor mij persoonlijk niet goed voelde om in een verhaal vol gefingeerde en geanonimiseerde personages stug mijn eigen naam te blijven gebruiken.

En wat ik voel is voor mij heel belangrijk, zoals je gaandeweg tijdens het lezen zelf zult ontdekken. Als het

even kan volg ik mijn intuïtie, zo ook met het oog op mijn beslissing om dit verhaal wereldkundig te maken.

Hoewel ik het verhaal natuurlijk al wel eens eerder heb verteld heb ik dit nog nooit zo uitgebreid en gedetailleerd gedaan als nu in dit boek.

Toch stonden veel mensen bij het horen van de beknopte versie vaak al met hun oren te klapperen. Sommigen adviseerden me zelfs om er een boek over te schrijven of met het verhaal naar een producent te stappen en het te laten verfilmen.

Ik twijfelde. Natuurlijk was ik me bewust van het feit dat je zoiets als dit maar één keer in je leven meemaakt maar vanwege het wel zeer persoonlijke aspect heb ik er toch nog lang over nagedacht of dit werkelijk wel zo'n goed idee was. Daarbij is het verhaal zó bizar dat het neigt naar ongeloofwaardigheid.

Aan de andere kant is dat wat dit waargebeurde liefdesdrama juist zo mooi maakt. Het is zo'n ongelooflijk verhaal dat je het eigenlijk niet verzinnen kunt.

Toen Netflix en Videoland werden gelanceerd en series steeds meer een hot item werden kwam het idee om mijn verhaal ooit te laten verfilmen weer terug en heb ik uiteindelijk de stoute schoenen aangetrokken om een producent te benaderen.

Hoewel deze er niet onwelwillend tegenover stond luidde het advies om er eerst een volwaardig boek van te maken

zodat - als dit een succes zou blijken - hij alleen de filmrechten ervan zou hoeven kopen. Dit voorstel heeft mij over de streep getrokken om het hele verhaal van A tot Z alsnog met iedereen die het lezen wil te delen.

Of er uiteindelijk een film of serie van gaat komen kan ik alleen maar hopen maar voor nu ben ik ook meer dan blij met dit bijzondere boek dat uit mijn ervaringen is voortgekomen.

De kans is groot dat je tijdens het lezen van deze ‘road movie’ op papier in gedachten jouw eigen film zult creëren dus is mijn wens op die manier toch al voor de helft uitgekomen.

Toen ik amper het eerste hoofdstuk had geschreven ontving ik een appje van mijn dochter die in een winkel stond te twijfelen tussen diverse kleine ringetjes die ze wilde kopen voor haar nieuwe oorpiercing. Eén van de sieraadjes was exact hetzelfde als het oorbelletje dat Lewis vroeger droeg. Hier was zij niet van op de hoogte.

Je kunt het interpreteren als een grappig toeval maar bij het zien van het oorringetje op de foto in mijn WhatsApp en het gevoel van directe herkenning dat hiermee door mijn buik golfde wist ik gewoon dat ik met het schrijven van dit boek op de juiste weg zat.

Vervolgens hoorde ik tijdens het typen van hoofdstuk twee buiten een aantal jongeren op de fiets voorbij gaan die een speaker bij zich hadden waaruit een nummer schalde dat Lewis destijds had gebruikt voor één van zijn

dansacts. Ook dit ervoer ik als een teken dat ik hier vooral mee door moest gaan.

Toen het manuscript bijna klaar was en op Netflix de Nederlandse strippersfilm 'Onze jongens in Miami' werd gereleased en bleek dat de vrouwelijke hoofdpersoon ook nog Lola heette wist ik het helemaal zeker: dit boek gaat er komen!

Inhoud

I'll keep you posted.....	14
I'm a lot like Eeyore.....	23
You don't need my permission.....	40
Go home!	54
You remind me of Phoebe.....	66
Trip to Mars.....	93
I'm not in love.....	109
Cracked ribs.....	131
That's me in the toilet.....	162
Twist and Shout.....	176
I love you.....	194
Take care.....	219
Don't dream it's over.....	241

Inleiding

2005. Het is een regenachtige middag in november als ik me voor de spiegel in mijn slaapkamer zit op te maken. Ik had er eigenlijk een gezellige pyjama dag van willen maken maar kwam net tot de ontdekking dat een aantal ontbijtspullen voor morgenochtend op is en ik dus toch nog even naar de winkel moet.

Naast me op bed zit mijn tweejarige zoontje in mijn sieradenkistje te struinen. Het houten doosje in de vorm van een schatkist zit vol glinsterende snuisterijen in alle kleuren van de regenboog maar hij weet er met zijn kleine vingertjes juist een klein saai zilveren ooringetje uit te vissen.

‘Die mama!’

Met zijn mooiste glimlach strekt hij zijn handje naar mij uit om me het sieraadje aan te geven.

Dean is een prachtig kereltje. Druk, maar ontzettend lief. Hij vindt alles grappig en ziet overal de humor van in. Zelfs wanneer hij 's avonds in zijn bedje ligt en eigenlijk moet slapen hoor ik hem regelmatig schaterlachen in zichzelf.

Hoewel hij me altijd opvrolijkt, maakt hij me nu onbedoeld een beetje verdrietig.

Gespeeld blij neem ik het ringetje van hem aan.

‘Wat mooi schat!’

Terwijl mijn lieve kind weer verder graaft bekijk ik weemoedig het zilveren ringetje dat lichtelijk vervormd in mijn platte hand ligt. Een ringetje van amper één centimeter doorsnee. Piepklein maar desondanks van onschatbare waarde.

Met moeite lukt het me om het slappe ringetje door het gaatje van mijn oor te duwen. Vastmaken is een nog groter probleem. Het voorste staafje moet in het achterste tunneltje maar omdat het sieraadje verre van gaaf is werkt de sluiting niet goed meer waardoor het ding alleen maar meer verbuigt.

Plotseling ben ik vastbesloten het ringetje in mijn oor te krijgen, al duurt het een uur!

Wanneer het ringetje eindelijk op zijn plek zit, mijn oor rood en opgezet is, mijn zoontje slaapt en de regen harder dan ooit tegen de slaapkamerruit striemt dwalen mijn gedachten als vanzelf af naar het jaar 1999. Het laatste jaar van de roerige nineties waarin ik in Glasgow mijn meest bizarre zomer ooit beleefde.

In tegenstelling tot vandaag scheen de zon hoog aan de strakblauwe hemel. Voor we samen de stad in gingen om te winkelen bracht ik staand voor de plakspiegel op zijn garderobekast zorgvuldig mijn smokey eyes aan.

Lewis liep in zijn joggingbroek achter me langs en trok in ons gezamenlijke spiegelbeeld weer eens één van zijn gekke gezichten.

‘Mooi?’ vroeg ik expres in het Nederlands terwijl ik me naar hem omdraaide.

‘You’re going to scare people!’

Met mijn zwart omrande ogen keek ik hem vragend aan. Ik wist soms echt niet waar ik met de man aan toe was, wat hij nu wel of niet werkelijk meende.

‘Well... as long as I don’t scare you?’

Lewis lachte.

‘You know you're beautiful!’

Net toen ik bijna klaar was met mijn kohlpotlood duwde hij in het voorbijgaan terloops zijn ooringetje in mijn hand. Het zilveren ooringetje dat hij zelf altijd droeg en wat ik al dagen van hem af probeerde te troggelen omdat ik graag iets persoonlijks van hem wilde dragen. Hij had het me steeds niet willen geven.

‘Why not?’

‘Because it’s mine!’

En nu, een dag voordat ik weer naar Nederland zou vertrekken kwam hij uit zichzelf met dat sieraadje aan. Ik

was zo blij als een kind en vroeg hem direct het oorbelletje bij me in te doen...

Mijn dagdroom wordt brutaal verstoord door het snerpande geluid van de deurbel. Het blijkt de postbode met een pakket. Ik herken direct het logo op de verpakking. Leuk, mijn nieuwe kleding!

Wanneer ik de doos van hem heb aangepakt en deze rustig op mijn gemak wil openmaken besluit ik eerst de radio aan te zetten. Kleding passen met muziek op de achtergrond is net iets gezelliger.

Of de duivel ermee speelt wordt op dat moment net 'Don't dream it's over' van Crowded House ingezet. Het nummer van Lewis en mij. Net nadat mijn zoontje juist zijn oorringetje uit het overvolle doosje heeft weten te graaien klinken nu de welbekende klanken van ons liedje door de kamer.

Is dit echt toeval? Of is dit misschien een teken en denkt hij net zo vaak aan mij als ik aan hem?

ACHT JAAR EERDER
1997

I'll keep you posted

Lola, lachen, zet hem even op twee, dit móét je even zien!’

Mijn vriendin José kraaide het haast uit.

‘Wat dan?’ vroeg ik afwezig. Ik zat middenin een goede film en had weinig zin in om van kanaal te wisselen.

‘Mannelijke strippers, leuk!’

‘Oh?’

Destijds was dit vrij nieuw, dus mijn nieuwsgierigheid was gewekt. Ik zette de TV op het door José genoemde kanaal en inderdaad, op TV stond een groepje schaars geklede mannen heupwiegend en verleidelijk in de camera te kijken. Ze traden eerst op en gaven daarna een interview.

Terwijl ik met José aan de lijn zat keken we gezamenlijk naar hun act en waren het er vrijwel direct over eens dat we deze spannende jongens absoluut een keer live wilden zien.

Omdat ik niet wist of ze ook in Nederland zouden optreden schreef ik diezelfde avond nog een briefje naar de redactie van de show waarin ze hadden opgetreden. Via hen kreeg ik het adres van het management van de groep in Londen.

Van e-mail was eind jaren 90 nog geen sprake. Althans, niet voor mij, ik was destijds niet in het bezit van een PC. Elke brief die bij mij de deur uitging was een met de hand geschreven exemplaar.

In mijn brief naar het management schreef ik dat ik de jongens op TV had gezien en het me leuk leek om ze een keertje live te kunnen bewonderen. Natuurlijk vroeg ik ook of ze wel eens optredens in Nederland gaven want om er nu helemaal voor naar Engeland af te reizen vond ik ook weer wat overdreven.

Pas twee maanden later kreeg ik een brief terug van Jake, één van de jongens van de groep die ik ook op TV had gezien. Hij schreef dat de manager mijn brief veel te laat had doorgestuurd en dat als ik nog vragen had ik beter mijn post naar zijn huisadres kon sturen.

Het contact met de manager verliep niet helemaal naar wens en ze waren dringend op zoek naar een nieuwe agent, zo luidde de boodschap. Nieuwe optredens stonden om deze reden ook nog niet gepland maar hij wilde me wel op de hoogte houden.

'I'll keep you posted'.

Het verbaasde me dat hij direct zo openhartig was maar ik vond het natuurlijk wel ontzettend leuk. Uiteraard schreef ik hem een briefje terug waarin ik hem bedankte voor de informatie en warempel kwam er ook weer een brief terug. Hierin stelde hij zichzelf de anderen voor en

had hij twee foto's van hem en de rest van de groep bijgesloten.

Hij noemde hun namen en vermeldde meteen hun positieve en minder positieve eigenschappen erbij. Ook vroeg hij naar die van mij. En of ik dan ook meteen een foto van mezelf erbij kon doen.

So I think you might like to know a little bit about us so I will start with Lewis. He is Scottish and also very proud of being from Scotland. He was born and still lives in the big city Glasgow.

Lewis can be a little bit overbearing and when he has not enough sleep he can be a bit snappy but we respect him. (We have to respect him or he will tear off our heads and growl at us) Only joking, we love him really.

Then there is William. He is the one with the short bleached tufty hair. William is born and still lives in a place called Harrow. He thinks he is the best looking one in the group because he is the look-alike of Billy Idol and will not believe anyone who thinks different.

Finn is the one with the long hair, he is from Sheffield. Very handsome but also the one with two left feet. It takes him longer to remember the routines than the rest of us. When he does a movement it looks weird but then again the ladies are totally crazy about him!

Liam is the lad with short black hair and lives in Manchester. He is covered in tattoos but actually very

sweet and also very bright. He is the one who always has to put his shoes outside the hotelroom because they are very smelly. To be honest from all of us I think he is the best looking bloke.

My name is Jake, I was born in London. I still live there with my two dogs. I am the quiet one in the group and not as naughty as the others. I like to listen to all kinds of music like Madness, Clannad, Wet Wet Wet but also Iron Maiden, ACDC, Guns & Roses. I also like watching cartoons especially Disney.

Inmiddels hadden ze een contract getekend bij een nieuwe agency, was er een nieuwe choreograaf gevonden en waren ze druk aan het repeteren. Er stonden namelijk weer shows gepland, ook in Holland!

Het leek de jongens ontzettend leuk om me na de show te ontmoeten. Een foto zou daarom handig zijn, dan konden ze me herkennen, legde hij uit, maar tegelijkertijd gaf hij toe dat dit een smoes was en dat hij eigenlijk vooral nieuwsgierig was. Hij wilde niet alleen graag een foto van me zien maar stelde me ook direct allerlei persoonlijke vragen wat me enigszins overdonderde maar waardoor ik me wel enorm gevleid voelde.

You must tell us all about yourself like have you brothers and sisters, what do you do for a living, have you got any hobbies and what do you like to do in the evenings? Have you got any bad habits, if so what are they or are they too embarrassing to tell us? Do you have any dark secrets, we wish to know, please tell us everything. Do

you have a boyfriend or is there someone you like but you're just pally (chums), we wish to know.

Tot op zekere hoogte beantwoordde ik braaf zijn vragen en stuurde hem een foto van mezelf on stage met de band waarmee ik destijds optrad. Kennelijk viel deze nogal in de smaak bij de heren want hun reacties waren meer dan lovend.

Vooraf danser William vond het erg leuk om te zien dat ik muziek maakte. Voor hij bij de groep ging had hij zelf als basgitarist in een band gespeeld. Volgens Jake vond William zichzelf de knapste van de groep omdat hij op Billy Idol zou lijken.

Ik herinnerde mij William van de T.V uitzending en moest inderdaad twee keer kijken of het niet toch stiekem Billy Idol was. Daarbij heette hij nog William ook, zoals Billy in het echt heette.

Hoewel ik van mening was dat het een vrij duidelijke foto was die ik hem had gestuurd wilden ze toch graag nog iets meer van me zien, schreef Jake in zijn volgende brief. De foto was namelijk van iets verder af genomen waardoor volgens hen mijn gezicht niet goed genoeg zichtbaar was.

Het liefst hadden ze de volgende keer een close-up, schreef Jake. En niet eentje maar vijf, zodat ze er allemaal één hadden en niet om die ene hoefden te vechten.

William thought your face was hidden by your lovely long hair but he thought you was a very sexy lady and can not wait to meet you. Trying to get your photo back of him was hard but Lewis just groweled at him and he dived behind a chair crying for his mum to protect him.

Lewis thinks you have a very nice figure and looks forward to meet you in the flesh. And so do I.

We all think you look like a beautiful lady and if you do come to one of our gigs you must come backstage after and have a good chat to us as we would be upset if you don't.

We would love for you to write us and it might take us a little time to reply but we will. We would like to know more about you and four more photographs so we have one each and don't have to fight over this one.

Kennelijk waren ze erg blij met fans uit Nederland. Ik kon natuurlijk wel merken dat ze een beetje zaten de dollen in de brief maar ik moest erom lachen en vond dat ze gevoel voor humor hadden. Ik kon het wel waarderen en zag er ook absoluut geen kwaad in.

Een vriendin maakte in het park een soort van portretfoto van mij waarvan er later inderdaad vijf exemplaren op de post naar Londen gingen.

Jake was ontzettend complimenteus in zijn brieven en kwam oprecht geïnteresseerd over wat ik natuurlijk helemaal geweldig vond. Hij vond het op zijn beurt weer fascinerend dat ik uit omgeving Amsterdam kwam, zijn favoriete stad. In Londen woonde hij prima naar zijn zin maar Amsterdam, dat was het toch wel helemaal.

Jake woonde samen met zijn twee honden in een ruim vierkamer appartement en wanneer hij met ze ging wandelen liep hij meteen even langs de brievenbus om zijn brief voor mij te posten, vertelde hij. Hij schreef zo leuk en beeldend dat ik me steeds meer begon te verheugen op zijn brieven.

Per ongeluk ontstond er zomaar een hele leuke correspondentie waarin we het plotseling over heel andere dingen hadden dan de show die ik een keertje wilde bijwonen. Zo vertelde hij me niet alleen heel persoonlijke dingen over zijn familie en vorige relaties maar schreef hij ook dat hij regelmatig modellenwerk deed en stond ingeschreven bij diverse castingbureaus.

Toen ik in mijn volgende brief aan hem vroeg welk soort opdrachten hij zoal had gedaan somde hij een lijst van shoots en commercials op en stuurde hij me in een grote bruine envelop vier professionele zwart wit foto's uit zijn portfolio.

Het feit dat hij op deze foto's nog knapper was dan in mijn herinnering op TV maakte dat ik nóg ongeduldiger werd en hem nu toch echt graag eens wilde ontmoeten.

Het eerste voor mij meest dichtstbijzijnde optreden dat in Nederland stond gepland was in januari ‘98 op een zaterdagavond in Utrecht.

José en ik spraken af om er samen naartoe te gaan maar toen het eindelijk zover was, bleek José ziek. Griep. Omdat het optreden dezelfde avond al zou plaatsvinden had iedereen die ik kende natuurlijk al andere plannen. Ik wilde er niet alleen naartoe en mijn moeder kreeg ik ook niet zover om me te vergezellen. Er zat helaas niets anders op dan dit optreden aan me voorbij te laten gaan.

Teleurgesteld schreef ik Jake dat ik niet had kunnen komen maar dat ik ze een volgende keer alsnog graag zou willen ontmoeten. In de brief die ik pas zeven weken later van hem ontving liet hij me weten het erg jammer te vinden dat we elkaar waren misgelopen en dat hij en de jongens na de show zelfs nog hadden rondgekeken of ze ons zagen. Deze mededeling maakte dat mijn hart een sprongetje maakte.

Helaas was dit voorlopig de laatste show in Nederland die ik had kunnen bezoeken, er ging dus weer flink wat tijd overheen voor ik een nieuwe kans kreeg om hen te zien optreden.

Toch bleven we elkaar schrijven. En niet alleen dat. Wanneer Jake voor een show in het buitenland verbleef stuurde hij me regelmatig een kaartje vanuit het hotel waar ze logeerden en als klap op de vuurpijl kreeg ik op Valentijnsdag de verrassing van mijn leven toen er met de post een reusachtige kaart werd bezorgd waar aan de

binnenkant in zijn handschrift een vraagteken stond geschreven.

Hieruit bleek toch wel dat hij mij inmiddels net zo leuk vond als ik hem, iets wat ik wel had gehoopt maar natuurlijk nooit had durven dromen...

Twee maanden later was ik jarig en stuurde hij me weer een brief met een cadeautje erbij. Een beeldje van Winnie the Pooh's Teigetje met Konijn met onderop de tekst: 'There's no such thing as too much hugs'. En toen besloot ik hem gewoon maar eens te bellen.

I'm al lot like Eeyore

Ik wist natuurlijk al waar hij woonde, dus het enige dat ik nog hoefde te doen was het informatienummer bellen om het telefoonnummer op te vragen dat bij het adres hoorde.

De telefoniste somde geduldig alle getallen op en eenmaal alles genoteerd kon ik niet wachten om hem te bellen. Met mijn hart kloppend in mijn keel drukte ik alle veertien cijfers in tot ik trillend van de zenuwen aan de kiestoon hoorde dat zijn telefoon overging.

'Hello?...'

'Hi Jake. It's Lola. From Holland'.

(Stilte)

'Lola... wow... that's quite a surprise....'

Ik liet hem weten dat ik hem niet wilde lastig vallen maar dat ik zijn cadeautje had ontvangen. Dat dát voor mij juist een enorme verrassing was geweest en dat ik hem daarom even persoonlijk wilde bedanken in plaats van per brief.

Jake vond het ontzettend leuk dat ik de moeite had genomen om zijn nummer op te vragen en klonk oprecht blij wat mij ook weer blij maakte.

Desondanks verliep het gesprek zeer moeizaam. Jake gaf redelijk korte antwoorden en er vielen regelmatig stiltes waardoor ik besloot het gesprek snel af te ronden en hem weer met rust te laten.

Toen ik een paar dagen later thuiskwam van mijn werk zag ik direct bij binnenkomst dat het lampje van mijn antwoordapparaat knipperde. Jake had gebeld!

Van zijn zwijgzaamheid was weinig over. Moeiteloos kletste hij het hele bandje vol! Het leukste van alles was dat hij me vertelde dat ze begin volgend jaar weer naar Nederland zouden komen. Eindelijk!

Inmiddels was het zomer '98, een jaar verder sinds het optreden dat ik had gemist. De afgelopen maanden was ik van mijn driekamer flatje in Krommenie verhuisd naar een mooie vierkamer maisonette in Wormerveer en had ik ook een nieuwe baan gevonden.

Voorheen werkte ik bij een grote discotheek als garderobe annex toiletjuffrouw en draaide ik bardiensten tijdens de concerten die er regelmatig gegeven werden. Hoewel ik dit werk met veel plezier deed en het goed was te combineren met de vele repetities en optredens met de band betrof het geen full time job waardoor het na mijn verhuizing naar een duurdere woning te weinig geld in het laatje bracht.

Ik besloot dus om de horeca vaarwel te zeggen en overdag weer full time te gaan werken. Gelukkig vond ik

via het arbeidsbureau al snel een leuke baan als onderwijsassistente op een basisschool.

Het was een roerig jaar en op afstand was Jake overal getuige van geweest. Het was heerlijk om in vertrouwen allerlei zaken met hem te kunnen bespreken, vooral omdat hij me echt leek te begrijpen en me ook altijd goede adviezen gaf.

Ook Jake had me op zijn beurt veel persoonlijke dingen verteld over wat er allemaal gaande was in zijn leven. Niet alleen over zichzelf maar ook over de anderen in de groep. Met name over William en Lewis omdat hij met hen het meeste contact had en regelmatig met William naar Schotland afreisde om daar een paar dagen bij Lewis door te brengen.

Via Jake hoorde ik dat Lewis een enorm zware tijd achter de rug had waarin binnen een jaar zowel zijn vader als zijn zus was overleden. Om deze reden had hij een break genomen van de shows, hij kon het even niet meer opbrengen.

Met William ging alles goed. Hij had weliswaar afscheid moeten nemen van zijn twee oude katten, maar had inmiddels ook weer twee nieuwe kittens aangeschaft en een meisje leren kennen dat hij erg leuk vond.

Ondanks het feit dat ik zelf niet direct in contact stond met William en Lewis bleef ik via Jake evengoed van alle gebeurtenissen op de hoogte waardoor ik het gevoel had ook hen een beetje te kennen.

Ondertussen was het wel duidelijk dat Jake en ik het afgelopen jaar meer voor elkaar waren gaan voelen dan vriendschap. Jake liet me weten dat de groep veel fans had en de jongens ook regelmatig post ontvingen via het management maar dat hij niemand schreef op de manier waarop hij met mij schreef.

Tevens verzekerde hij me weinig aandacht te besteden aan de dames die na een show met hen op de foto wilden of andere dingen probeerden. Of dat werkelijk waar was wist ik natuurlijk niet maar ik wilde het wel graag geloven.

We have fans who see the show and we get to chat to them after the gigs but apart from exchange cards at Christmas we don't write to them like I write to you.

Most people say that I am the quiet one in the group. When the fans come backstage I normally sit back and let them try to deal with Lewis who is very boiserous and a person who tries his luck.

I just let them get on with it and if I think something needs to be said I say it, if not I just let life flow.

Toen ik eindelijk de stoute schoenen had aangetrokken en hem vroeg of hij een paar dagen bij me wilde komen logeren wilde hij deze uitnodiging niet aannemen.

In één van zijn brieven liet hij me weten hoe verlegen hij eigenlijk was en dat hij heel erg nerveus was geweest toen we elkaar via de telefoon spraken.

Hij legde me uit dat hij er totaal geen problemen mee had om in een zaal vol onbekenden zijn kleren uit te trekken maar dat hij het daarentegen wel heel erg spannend had gevonden om voor het eerst met mij te praten.

Hoewel zijn spelling te wensen overliet zoals hij zelf zei, kostte het hem geen enkele moeite om zijn gevoelens op papier te zetten. Wel was hij bang dat ik hem niet leuk zou vinden als we elkaar echt persoonlijk zouden ontmoeten.

Om die reden wilde hij ook niet zomaar bij me komen logeren, maar wilde hij iets plannen voor of na een tour in Nederland zodat ik niet te lang met hem opgescheept zou zitten als hij mij onverhoopt zou tegenvallen.

Jake vertrouwde me toe een moeilijke jeugd te hebben gehad waardoor hij op het emotionele vlak erg met zichzelf in de knoop zat. Hij vertelde me ook dat dit één van de redenen was geweest waarom hij mij het beeldje van Tigger en Konijn had gegeven voor mijn verjaardag.

Tigger was zijn favoriete Pooh personage, juist omdat hij altijd zo vrolijk en levendig was. ‘Just like you’, voegde hij eraan toe.

Zichzelf vergeleek hij met de sombere ezel Eeyore die nooit ergens zin in had en de dingen vooral van de sombere kant zag.

You are a very special person and I would love to come and stay with you. I would love to meet you but I don't know if you will like me if you met me.

It's one thing to write to each other but if we meet face to face you might find me quit and boring or the sexual chemistry between us just doesn't click and you start to hate me.

It would be best if I do it either before or after a tour in Holland then if you don't like me or get bored with me you will not have to put up with me for long.

Ik waardeerde zijn eerlijkheid maar liet hem weten dat het vast wel los zou lopen en dat ik er alles aan zou doen om te zorgen dat hij het hier naar zijn zin zou hebben.

Natuurlijk vond ik het naar voor hem dat hij zich regelmatig depressief voelde maar ik was ervan overtuigd dat ik hem hierin zou kunnen steunen en we er samen wel uit zouden komen.

Maar Jake hield voet bij stuk en wilde beslist niet eerder naar Nederland komen dan wanneer er weer sprake zou zijn van een show of een ander optreden waarmee hij zijn bezoek aan mij kon combineren.

Dit bleek eerder het geval te zijn dan we dachten al liep het allemaal weer jammerlijk mis.

Eind oktober '98 ontving ik een brief van Jake waarin hij me liet weten in Nederland te zijn geweest voor een TV opname en dat ik hem dus was misgelopen. De brief met daarin mijn nieuwe telefoonnummer die ik Jake na mijn verhuizing had gestuurd bleek hij zo goed te hebben opgeborgen dat hij deze niet meer had kunnen vinden.

Omdat hij mij toch graag wilde laten weten dat hij naar Nederland zou komen had hij in Engeland het informatienummer gebeld om mijn nummer op te vragen maar aangezien ik een geheim nummer had genomen konden ze hem dit niet geven.

Eenmaal in Holland probeerde hij het Nederlandse informatienummer, helaas met hetzelfde resultaat.

Uiteindelijk vroeg hij de manager die in Nederland het verblijf en het vervoer voor hen zou regelen om hulp. Die was op het idee gekomen om één van mijn burens te bellen en hen te vragen of ze een briefje in mijn brievenbus wilden gooien met een boodschap.

Als hij dit al had gedaan kan ik me goed voorstellen dat ze dachten dat het om een grap ging. Ik heb er in ieder geval nooit iets over gehoord.

Big apologies for not writing sooner but I have had a bit of a nightmare months but that is no excuse is it.

We were in Holland last week doing a T.V. show but it was only the weekend before that we was told.

I tried to phone you but I could not find the letter with your new number in it. I phoned the English operator but they didn't have your new number.

When we got to Holland I asked Chris to phone the Dutch operator to see if he could get them to give me your number but they didn't have it. Chris had an idea to phone someone in your neighbourhood to put a note through your letterbox but I don't know if they did.

It would have probably been too late to notice for you anyway. Big apologies for not writing sooner but I have problems with myself.

Naderhand heb ik de uitzending ook gezien. Natuurlijk vond ik het ontzettend jammer dat ik er niet bij had kunnen zijn maar daarentegen voelde ik me wel enorm gevleid vanwege het feit dat hij zoveel moeite had gedaan om me te bereiken.

Dat het toch niet was gelukt deed niets af aan zijn intenties. Ik was dan ook absoluut niet boos op hem, al bood hij wel tig keer zijn excuses aan.

Verder liet hij me weten dat er mogelijk een extra show gepland zou worden in december maar helaas werd deze op het laatste moment gecancelled en kon onze ontmoeting die dag ook niet doorgaan. We zouden toch echt moeten wachten tot februari '99 voor we elkaar eindelijk zouden kunnen zien.

Als troost stuurde hij me de nieuwe promo-poster van de groep plus wat ansichtkaarten die ze hadden laten maken die ik uiteraard met trots allemaal ophing op de overloop van de knusse maisonette waar ik sinds enkele maanden woonde.

Het bleef dus nog even flink spannend maar door alle aandacht die hij me gaf voelde ik me wel heel speciaal voor hem wat het wachten net iets draaglijker maakte.

Toch was er nog steeds weinig sprake van persoonlijk contact. Waar we elkaar steeds vaker brieven, kaartjes en zelfs cadeautjes stuurden, belden we bijna nooit. Soms stond hij op mijn antwoordapparaat maar echte live gesprekken voerden we weinig.

Ik vond dat eigenlijk ook niet zo erg. Schrijven deed ik graag. In de avonden pende ik aan mijn keukentafeltje onder het genot van een pot thee met gemak zes kantjes vol en vond ik het vooral een leuk idee dat hij gezellig weer iets te lezen had wanneer hij thuiskwam.

Ik wist dat Jake een ontzettend druk leven leidde. Als de jongens niet on tour waren, werden ze tussendoor wel geboekt voor optredens of moesten ze op het laatste moment ergens opdraven voor een T.V. show of interview. Ik was er dus wel aan gewend dat hij slecht bereikbaar was of dat ik soms langere tijd niets van hem hoorde.

Omdat het wel gewoon goed voelde tussen ons stuurde ik hem op zijn verjaardag in oktober een Delftsblauw

beeldje van twee kussende poppetjes in Hollandse klederdracht. Een typisch souvenirkje maar wel met een romantisch ondertoontje.

Het cadeautje kwam ruim een week voor zijn verjaardag bij hem aan waarop hij me in zijn brief liet weten dat hij het pakje dicht zou laten tot de dag dat hij echt jarig was, wat ik ontzettend schattig vond.

I have just received my birthday present this morning. I will not open it yet but I will save it for my birthday next week.

Met Sinterklaas – wat ze in Engeland niet kennen – stuurde ik hem een sneeuw schudbol met daarin uiteraard een Amsterdams tafereeltje. Ik had een fotokaart van Sinterklaas bijgesloten en zelfs mijn uiterste best gedaan om in het Engels een gedicht voor hem te maken waar hij vreselijk om moest lachen.

Toen we in december ‘98 ongeveer anderhalf jaar met elkaar schreven kwam er met kerst weer een uitklapbare kaart uit Londen. Dit keer vergezeld van twee met de hand vervaardigde sierkaarsen. Eén in de vorm van beertjes, één in de vorm van sneeuwpopjes.

En toen waren we nog maar enkele maanden verwijderd voor de eerste echte ontmoeting.

Een week voordat de jongens begin februari ‘99 naar Nederland zouden afreizen sprak ik met Jake af dat ik met hem zou komen lunchen in het hotel waar ze zouden verblijven. Ze zouden die avond pas optreden dus overdag had hij alle tijd voor mij. Het zag er nu toch echt naar uit dat we elkaar eindelijk zouden gaan zien.

Jake regelde met het agency in Nederland dat ze mij de naam en het adres van het hotel zouden sturen en dat ik die avond als VIP op de gastenlijst gezet zou worden.

Gezien het intensieve contact dat we hadden en ik zeker wist dat ik voor en na de show niet alleen zou zijn, vond ik het nu geen enkel probleem meer om in mijn eentje naar de show te gaan.

Ook leek het me met het oog op de situatie juist beter om geen vriendin mee te nemen. Na al die brieven en kaarten over en weer wilde ik juist graag wat tijd alleen met Jake doorbrengen om echt eens rustig met elkaar te kunnen praten.

De datum waarop ik Jake zou gaan ontmoeten viel gewoon op een doordeweekse dag dus gelukkig had ik vrij kunnen nemen. Ik had dus ook alle tijd om het beste uit mezelf te halen. Tijd die ik tot de laatste minuut voor ik de deur uit moest optimaal benutte.

Douchen, haren wassen, scrubben en mezelf insmeren met bodylotion behoorden tot de routineklussen maar daarna werd het al snel ingewikkeld. Wat zou ik met mijn haar doen? Los? Glamourous opsteken? Een geraffineerde knot? Een sportieve staart? En dan een lage of een hoge?

Krullen zetten of gewoon alleen föhnen? Mousse erin, lak of alles gewoon lekker fris naturel houden? Make-up? Niet te veel. Of juist wel lekker over de top met foundation, poeder, blusher en de hele santenkraam?

Parfum! Welke? Een frisse of een zwoele? En dan mijn hemel, kleding! Sexy, casual, zakelijk of sportief? Ik kwam er niet uit. Uiteraard wilde ik eruit zien zoals Jake mij het liefste zag maar hoe zou dat zijn? Daar hadden we het in onze brieven eigenlijk nooit over gehad.

Met de CD 'Ready to go: Women of the 90's' op standje overlast om mezelf te motiveren en te inspireren had ik mezelf in drie uur tijd zorgvuldig opgemaakt, zes verschillende setjes kleding aan (en weer uit) gedaan en vier kapsels uitgeprobeerd.

Uiteindelijk ging ik voor een ietwat spannende look waarbij ik mijn haar in nonchalante losse krullen op mijn

schouders liet vallen maar wel uitgebreid aandacht had besteed aan mijn make-up. Tè casual vond ik ook niet gepast in dit geval, tenslotte ging ik die avond wel naar een club.

Een strak maar netjes hooggesloten bordeauxrood fluwelen truitje dat op de juiste manier mijn vrouwelijke rondingen accentueerde in combinatie met een zwart leren broek en dito laarzen achtte ik geschikt voor zowel een eerste ontmoeting met de man die mijn hart sneller deed kloppen als een avondje uit. Een zwart leren blazer en dito handtas maakten het af.

Daar ging ik dan. Helemaal in mijn eentje. Eerst met de trein naar Eindhoven waar ze die avond hun show zouden geven en van daaruit met de treintaxi naar het hotel waar ze verbleven. Ik zou 's avonds met de laatste trein weer naar huis gaan of als het erg laat zou worden met de eerste trein de volgende dag.

Toen ik door de treintaxi netjes voor de deur van het hotel werd afgezet werd ik voordat ik naar binnen ging bij de ingang aangesproken door een groepje jongens dat net naar buiten kwam. Eén van hen noemde me Chantal.

‘Zo heten jullie toch altijd?’ klonk het in plat Haags.
‘Chantal? Of Candy?’

Geweldig. Ondanks alle moeite die ik had gedaan om er classy doch sexy uit te zien zag ik er kennelijk toch nog uit als meisje van plezier.

‘Ja, Candy, klopt, je bent goed op de hoogte’, glimlachte ik als een boerin met kiespijn.

De jongens lachten uitbundig ‘zie je wel’ tegen elkaar en liepen door, mij nog nerveuzer achterlatend dan ik al was. En bedankt.

Eenmaal bij de balie noemde ik Jakes naam en kamernummer zodat de receptioniste hem kon bellen om te vertellen dat zijn bezoek was gearriveerd. Terwijl ik nog steeds lichtelijk nerveus in de foyer stond te wachten ging ergens in de eetzaal een deur open en kwam Jake

door het looppad langs de lege tafels verlegen lachend aangelopen.

Hoewel ik hem al eens op TV had gezien en hij me natuurlijk al diverse foto's van zichzelf had gestuurd was het toch vreemd om hem nu in levende lijve voor me te zien staan. Groot, gespierd, donkerblond haar waarvan de voorste plukken half voor zijn ogen hingen, diep donkerbruine kijkers. Bijna te mooi om waar te zijn...

We begroetten elkaar een beetje onwennig en gingen vervolgens samen aan de bar zitten. Dat Jake inderdaad te mooi was om waar te zijn bleek al snel toen hij volledig dichtklapte en weer net zo stil werd als tijdens ons eerste telefoongesprek.

Hoewel ik zo had gehoopt dat er sprake zou zijn van een romantische klik tussen ons bleek dit in de verste verte niet het geval te zijn. Jake was werkelijk een schatje maar helaas bleek hij gelijk te hebben wat betreft het ontbreken van chemie. Zijn razend knappe uiterlijk kon dit helaas niet compenseren. Ik was dan ook oprecht bang dat dit een hele lange dag zou gaan worden.

Wel had hij weer een cadeautje voor me meegebracht. Een grote mok. Ook weer van Winnie the Pooh. Met een schattig kaartje erbij over vriendschap.

*Memories live and friendship last forever
In a place called the Hundred Acre Wood
And though we might be far away
And even though we've grown
Poohs caring love and friendship
Will allways bring us home*

Voor hem had ik ook een aardigheidje meegenomen, een woordenboekje Engels-Nederlands wat hij erg leuk vond maar vanwege de ongemakkelijke stiltes die er telkens vielen voelde ik me haast verplicht om het gesprek gaande te houden wat me erg veel moeite kostte.

In zijn brieven had hij me al eens verteld over de problemen waar hij mee kampte en de onzekerheden waar hij mee worstelde. Die kant kende ik dus al wel een beetje van hem. Desondanks bleek het allemaal net een graadje erger dan ik dacht en had ik vooral enorm met hem te doen.

Jake was een ontzettende lieverd. Een grote knuffelbeer waar ik zeker warme gevoelens voor had maar - zo bleek al snel - alleen op een vriendschappelijke manier.

Gelukkig vond hij wel dat ik er goed uit zag. Dat stelde me wel weer gerust na de opmerking die ik eerder die dag naar mijn hoofd geslingerd kreeg. Hij bestelde als echte Engelsman een kop thee voor me, vroeg of ik er melk in wilde en deed op een haast aandoenlijke manier echt zijn best om me op mijn gemak te stellen wat ik enorm waardeerde.

Achteraf heb ik wel eens gedacht dat ik het misschien wat meer de tijd had moeten geven tussen ons. Wellicht had hij mettertijd wat meer kunnen ontdooien maar omdat op dat moment het ijs maar niet wilde breken en ik eerlijk gezegd redelijk teleurgesteld was in het verloop van onze ontmoeting gaf ik het al vrij snel op.

Ik was jong - inmiddels 26 - en geloofde nog in liefde op het eerste gezicht. Iets wat ik wel direct voelde toen na ruim anderhalf uur de andere jongens van de groep de ruimte kwamen binnenstormen...

You don't need my permission

Op dat moment leerde ik wat liefde op het eerste gezicht betekende. Vanaf de minuut dat Lewis binnenkwam had ik alleen nog maar oog voor hem.

De chemie die tussen mij en Jake ontbrak vond ik in tienvoud terug in Lewis. Wat een charisma had die man! De blik in zijn ogen, zijn lach, zijn stem, het Schotse accent, alles wat ik leuk vond in een man was aanwezig in deze ene persoon, Lewis had het hele pakket.

'You're not hiding your girl from us, are you Jake?'
grapte hij luidruchtig.

Terwijl ik mijn uiterste best deed om niet naar hem te staren stelden de jongens zich aan me voor waarna Jake en ik met Lewis en William gingen lunchen in de eetzaal.

Lewis was duidelijk de gangmaker van het stel. Hij had het hoogste woord en zo'n geweldig gevoel voor humor dat ik om hem moest blijven lachen. Jake had me in één van zijn brieven al eens verteld dat Lewis voor hij bij de groep kwam *stand-up comedian* was geweest. Ik begreep nu wel waarom.

Hij was ongelooflijk ad-rem, bijzonder scherp en intelligent en die twinkeling in zijn ogen... Ik kon mijn ogen niet van hem afhouden.

In afwachting van de show die ze die avond in de stad zouden geven besloten we te gaan bowlen, speelden we Uno en praatten en lachten we honderduit. De dag vloog werkelijk om.

Daarbij vond Lewis het nodig om me continu te plagen wat ik natuurlijk verre van vervelend vond. Elke vorm van aandacht van hem was meer dan welkom!

‘Too bad you didn’t bring your bikini luv’, we could have gone for a swim’, knipoogde hij naar me.

Hij doelde hiermee op het golfslagbad dat vlakbij het hotel gelegen was en waar ze de vorige dag waren wezen zwemmen. Ik voelde me rood worden en hoopte vurig dat hij dit niet zou merken. Zwémmen. Het idee alleen al...

Maar ook zonder een gezamenlijke duik in het zwembad had ik de dag van mijn leven. Jake en ik trokken de hele dag met William en Lewis op die alles wilden weten over Amsterdam, de coffeeshops en me het hemd van het lijf vroegen over de Nederlandse cultuur en de taal. Uiteraard niet zonder me belachelijk te maken met de harde G en gierend van de lach fonetisch voor te doen hoe onze taal in hun oren klonk.

Aan het einde van de middag toen we nog even een hapje gingen eten maakte ik kennis met manager Chris die bij ons aanschoof en ons na het diner naar de club zou brengen waar de show gegeven zou worden.

De jongens werden vervoerd in een verlengde Mercedes S klasse waar zeven personen in pasten. Lewis zat op de bank achter me en eiste de hele weg mijn aandacht op waardoor Jake steeds stiller werd.

Lewis en William waren qua gevoel voor humor ontzettend goed op elkaar ingespeeld waardoor ze continu de lachers op hun hand hadden. Jake was meer het verlegen type dat zich snel door de jongens liet ondersneeuwen.

Eenmaal bij de club aangekomen verdwenen de jongens de kleedruimte in en stond ik plotseling in mijn eentje in de zaal waar ik me nogal onzeker en verloren voelde. Gelukkig kon ik al snel gaan zitten en was het enkel nog wachten op wat komen ging.

Ondertussen vulde de club zich met opgewonden dames. Geroezemoes, gelach, het was overduidelijk dat iedereen al weken had uitgekeken naar deze avond.

Verder lezen?

Klik [>HIER](#) om het boek of e-book online te bestellen.